

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r.o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrátova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. Rpo/134/05, č.j. mac 3221/07, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2008, č. j. 7 Ca 148/2007 - 58,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2008, č. j. 7 Ca 148/2007 - 58 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojila žalovaná (dále též „stěžovatelka“) proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 30. 9. 2008, č. j. 7 Ca 148/2007 - 58 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatelky ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. Rpo/134/05, č.j. mac 3221/07 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a věc vrácena stěžovatelce k dalšímu řízení. Městský soud o věci rozhodoval již podruhé, neboť první rozhodnutí stěžovatelky ve věci ze dne 23. 11. 2005 zrušil rozsudkem ze dne 23. 6. 2006, č. j. 5 Ca 54/2006 - 81 a vrátil věc stěžovatelce k dalšímu řízení a vydání nového rozhodnutí.

Stěžovatelka napadeným rozhodnutím rozhodla o uložení pokuty žalobkyni za spáchání správního deliktu, který byl ve výroku napadeného rozhodnutí vymezen takto:

1. *Účastník řízení CET 21 spol. s r. o., se sídlem v Praze 5, Kříženeckého nám. 1078/5, dne 29. září 2005 odvysílal na programu Nova v rámci série pořadů s názvem Big Brother od 17,20 hod. do 18,15 hod. pořad, ve kterém byla obsažena především prezentace agresivní komunikace bez přiměřené korekce (výskyt vulgárních či hrubých výrazů a i neverbální agrese), a pro děti nevhodná prezentace sexuální tematiky – neosobní, komerčně zaměřené sexuality až promiskuity. **Konkrétní formy prezentace obsahuje odůvodnění.***

2. *Zařazením tohoto pořadu do vysílání porušil účastník řízení povinnosti stanovené § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., dle něž je provozovatel vysílání povinen nezařazovat do vysílání v době od 06.00 hod. do 22.00 hod. pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.*
3. *Za porušení povinnosti uvedené v odst. 2 výše uvedeným způsobem se účastníkovi řízení podle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. ukládá pokuta ve výši 1 000 000 Kč (slovy: jedenmilionkorun českých).*

V odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo dále uvedeno, že analýzou pořadu stěžovatelka diagnostikovala jednání soutěžících, jejichž odvysíláním v rámci pořadu Big Brother se jednalo o možné provinění vůči § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“). Stěžovatelka v odvysílaném pořadu shledala následující formy závadného jednání: a) patologické formy komunikace jako normalitu – vulgaritu a hrubost, b) pro děti nevhodnou prezentaci sexuální tematiky – neosobní komerčně zaměřené sexuality a hrubé komunikace, promiskuity. Tyto dvě formy závadného jednání stěžovatelka dále konkretizovala. K závadnému jednání uvedenému pod písm. a) uvedla, že v pořadu se objevily častěji než v pořadech předcházejících jak vulgarismy („v prdeli 3x, ty vole 8x, hovno, nasraný...“). K závadnému jednání uvedenému pod písm. b) uvedla, že se jednalo zejména o dialog mezi S. a K., který se týkal uspokojování sexuálních potřeb a kde byla předmětem hovoru „masturbace“ obou soutěžících. S. si následně stěžovala D., že mezi ní a K. již bylo vše kromě styku, ten však K. nechce, protože už v tom začínají být city. Podle názoru stěžovatelky zde byla sexualita prezentována na zcela povrchní a odosobněné rovině bez jakéhokoliv personálního zakotvení. V těchto hovorech nebyla dle stěžovatelky vůbec zhodnocena vývojová přiměřenost devíti či desítiletých dětí, které jsou významnými a pravidelnými diváky těchto pořadů, či dokonce dětí mladších. Stěžovatelka poukázala na to, že rozhoduje ve věci již podruhé, neboť její prvotní rozhodnutí Rpo /134/05 ze dne 28. 12. 2005 bylo zrušeno městským soudem (rozsudek ze dne 23. 6. 2006, č. j. 5 Ca 54/2006). V novém řízení ovšem stěžovatelka již neprováděla další nové důkazy a vyšla ze skutkového stavu zjištěného v předcházejícím řízení. Stěžovatelka v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž vyhodnotila vyjádření žalobkyně. Vyložila předně neurčité pojmy obsažené v předmětném ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. a dospěla k závěru, že pod možné ohrožení psychického i mravního vývoje dětí a mladistvých je jistě možné podřadit i nevhodnou prezentaci sexuální tematiky. Dále uvedla, že při svém novém rozhodování ve věci vycházela i z nové právní úpravy provedené zákonem č. 235/2006 Sb. Nová právní úprava podřadila do skutkové podstaty § 32 odst. 1 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb. „*nezařazovat do programů pořady a reklamy, které obsahují vulgarismy a nadávky kromě uměleckých děl, v nichž je to z hlediska líčeného kontextu nutné, taková díla je však možné vysílat pouze v době od 22.00 do 6.00 druhého dne*“. Stěžovatelka dále uvedla, že při analýze jednotlivých forem jednání, která by mohla být považována za závadná, přihlédla i k jednání, které lze označit jako patologickou formu komunikace, zejména jako vulgaritu a hrubost. Při rozhodování si byla vědoma toho, že v případě porušení výše citovaného ustanovení zákona nelze účastníkovi řízení udělit pokutu. Na druhé straně však musela přihlédnout k tomu, že se v předmětném pořadu nejednalo pouze o zařazení vulgarismů, ale o projev skutečné agrese, u níž je mnohem důležitější neverbální rovina komunikace a celkový kontext. Bez jakýchkoliv pochyb dovodila odpovědnost žalobkyně za výroky a projevy, které se ve vysílání objeví. Posoudila závadnost forem komunikace prezentovaných v předmětném pořadu a i přes novou právní úpravu citovanou výše dospěla k závěru, že toto jednání naplňuje znaky skutkové podstaty uvedené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. V hovorech soutěžících (K. a S.) byla podle stěžovatelky nevhodně prezentována sexuální tematika a nebyla zároveň zhodnocena vývojová přiměřenost devíti či desítiletých dětí, které jsou pravidelnými a významnými diváky tohoto seriálu.

Stěžovatelka přičetla uvedené prezentované formy jednání žalobkyni coby provozovateli vysílání a svou právní kvalifikaci zdůvodnila tím, že pořad v žádné ze svých částí nevysvětluje, že chování soutěžících není normální právě pro dětské diváky. Je třeba vnímat, že děti především s ohledem na svůj věk se nemusí vypořádat s obsahem pořadu jako celku. V tomto typu pořadu se nejedná o hraní rolí, nýbrž o projevy normálních lidí, za něž bude jeden z nich odměněn výraznou finanční odměnou a všichni soutěžící popularitou, po níž mnozí touží. Prezentace uvedených jednání podle názoru stěžovatelky působí proti výše uvedeným žádoucím mravním orientacím a ohrožují tak zdravý mravní vývoj dětí a mladistvých. Stěžovatelka uzavřela, že v uvedeném případě se jedná o možné ohrožení ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Žalobkyni bylo již v minulosti uloženo upozornění na porušení tohoto ustanovení, a to např. rozhodnutím Rpo/57/05 za odvysílání reportáže Psí zápasy. Z toho stěžovatelka dovodila, že jsou dány všechny zákonné podmínky pro uplatnění sankce v mezích zákona č. 231/2001 Sb. rozhodla dle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. o uložení pokuty ve výši 1 000 000 Kč. Ohledně kritérií, podle nichž určila výši uložené pokuty, stěžovatelka uvedla, že žalobkyně odvysílala pořad v této podobě vědomě a úmyslně, jednalo se o značný rozsah vysílání co do velikosti pokrytého území i počtu diváků; finanční prospěch žalobkyně neměl na stanovení výše pokuty vliv. Dále zhodnotila i závažnost věci a povahu vysílaného pořadu.

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně namítala následující žalobní body: V prvním bodě žaloby poukázala na to, že žalovaná nevyložila neurčité pojmy obsažené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., konkrétně definovala jen pojmy, které jsou obecně známé, avšak jiné nedefinovala vůbec či jen za pomoci jiných neurčitých pojmů, zejména mravní vývoj dětí a mladistvých. Ve druhém žalobním bodě namítla, že žalovaná nezjistila správně skutkový stav věci, neboť její závěry nemají oporu v žádném z provedených důkazů (posudek PhDr. S. H., vyjádření Mgr. K.). Výslovně dále žalobkyně poukazuje na vnitřní rozpornost napadeného správního rozhodnutí, neboť v jeho výroku je uvedeno, že šlo o prezentaci agresivní komunikace bez přiměřené korekce, v analýze pořadu je však uvedeno, že jde o patologickou formu komunikace jako normalitu. Dále žalobkyně namítla nesprávnou právní kvalifikaci jednání spočívajícího v zařazení dialogu mezi K. a S. o sexuálních problémech mezi nimi. V třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že nebyla upozorněna na porušení zákona podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. a ve čtvrtém bodě, že žalovaná nerespektovala novou právní úpravu uvedenou s účinností ode dne 31. 5. 2006 v ustanovení § 32 odst. 1 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb. V pátém žalobním bodě žalobkyně namítla, že žalovaná uložila pokutu v nepřiměřené a neadekvátní výši. Konečně, v posledním sedmém žalobním bodě žalobkyně uvedla, že pokuta byla uložena nezákonně, neboť došlo k prekluzi lhůty k uložení pokuty dle ustanovení § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb.

Městský soud žalobě **napadeným rozsudkem** vyhověl, zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné, což zdůvodnil následující argumentací: Vyložil příslušná relevantní ustanovení zákona č. 231/2001 Sb., přičemž zejména dovodil, že podle ustanovení § 66 věta první zákona č. 231/2001 Sb., nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení podle zákona č. 71/1967 Sb., s výjimkou ustanovení § 53 až 69 správního řádu. Podle ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu musí každé rozhodnutí správního orgánu v odůvodnění obsahovat uvedení skutečností, které byly podkladem pro rozhodnutí, dále z něho musí být patrné, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů a použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Městský soud dále konstatoval, že předmětem sporu mezi žalobkyní a stěžovatelkou jsou zejména závěry napadeného rozhodnutí týkající se skutkového stavu věci. Městský soud dovodil, že v otázce stěžovatelkou vytýkaného používání vulgárních slov byla závadnou shledána neverbální agrese spíše než vulgarita. Za toto jednání

podle názoru městského soudu stěžovatelka s ohledem na novou právní úpravu uvedenou v ustanovení § 32 odst. 1 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb. uložila pokutu. V čem tato neverbální agrese spočívala, však není z napadeného rozhodnutí zřejmé. Městský soud k tomu pro úplnost dodal, že neprováděl důkaz promítáním záznamu pořadu s tím, že skutkový stav byl stěžovatelkou nedostatečně vymezen a městský soud by tak rozsáhlým dokazováním nahrazoval činnost správního orgánu. Takový postup není s ohledem na přezkumnou povahu rozhodovací činnosti správního soudu přípustný. Dalším důvodem, pro nějž městský soud shledal napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, je nesoulad napadeného rozhodnutí se závěry, které učinil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006 - 73. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud dospěl k právnímu názoru, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně tím poruší ustanovení o řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší. Městský soud aplikoval tento právní názor a shledal, že ve výroku rozhodnutí stěžovatelka uvedla zákonné ustanovení, na jehož základě pokutu uložila, vymezila časově a místně skutek samotný, vlastní jednání, které skutkovou podstatu správního deliktu naplňuje, je však obsaženo pouze v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Toto opomenutí tak založilo porušení ustanovení o řízení. Městský soud na podporu svých závěrů dále citoval pasáž předmětného usnesení rozšířeného senátu, která se týká náležitostí rozhodnutí o správních deliktech. Výslovně uvedl, že *„v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkrétními údaji obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či bromadních deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílní útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. ... Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Shodně se závěry výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004, je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabyt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.“*

V posuzované věci podle názoru městského soudu stěžovatelka definovala závadné formy jednání žalobkyně ve výroku napadeného rozhodnutí pouze obecně, přičemž v otázce, za jaké jednání naplňující skutkovou podstatu správního deliktu byla žalobkyni uložena pokuta, odkázala na odůvodnění rozhodnutí. Není tedy zřejmé, jaké jednání bylo napadeným rozhodnutím vlastně sankcionováno. Stěžovatelka tak nechala na žalobkyni, aby si sama toto jednání do výroku rozhodnutí dosadila a sama učinila závěr, za jaké konkrétní jednání jí vlastně byla pokuta uložena. Rozhodnutí v této formě však nemůže podle městského soudu s ohledem na výše uvedené závěry obstát. Městský soud zdůraznil, že výrok rozhodnutí

je v daném případě závislý na výkladu odůvodnění. Takový výklad je však ovlivňován vnímáním adresáta a může tak být alespoň v nepatrném rozsahu jiný. Vymezení jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu co do jeho rozsahu (zejména jaké konkrétní jednání popsané v odůvodnění rozhodnutí a jaké již nikoliv) a závažnosti je tedy závislé na skutečnostech objektivně neurčitelných. Městský soud shrnul, že je nezbytné, aby výrok rozhodnutí vydaného při správním trestání obstál vůči účastníkům řízení i třetím osobám sám o sobě, nikoliv společně s odůvodněním rozhodnutí. Stěžovatelka tedy nepopsala v napadeném rozhodnutí skutečnosti rozhodné pro posouzení věci takovým způsobem, aby bylo možno určit, zda jsou splněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty, tj. aby bylo možno věc posoudit po právní stránce. Z uvedených důvodů městský soud zrušil napadené rozhodnutí bez jednání jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V **kasační stížnosti** proti napadenému rozsudku stěžovatelka uvedla, že proti němu brojí z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., tedy pro jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla následující důvody pro zrušení napadeného rozsudku: Pod kasační důvod spočívající v nezákonnosti napadeného rozsudku stěžovatelka podřadila následující námítky. Předně nesouhlasila s tvrzením městského soudu, že správní řízení bylo zahájeno a vedeno pro jiné skutky než pro které byla žalovaná shledána vinnou. V tomto ohledu odkázala na oznámení o zahájení správního řízení a napadené rozhodnutí a uvedla, že z nich obou je zjevné, že identifikace skutku je totožná, sankce je uložena za totožnou skutkovou podstatu a za spáchání totožného jednání, jak je uvedeno v oznámení o zahájení správního řízení. Napadený rozsudek je tedy v rozporu se spisem a nemá oporu v předchozím řízení. Stěžovatelka dále poukázala na to, že žalobkyně nenamítala nedostatečně vymezený skutkový stav, ale nesprávně zjištěný skutkový stav věci a nesprávné posouzení zjištěného chování, tedy faktický rozpor mezi popisem skutků a skutečností, zejména v důsledku subjektivního vnímání a hodnocení jednotlivých pořadů. Žalobkyně však nenapadla vymezení pořadu a jeho identifikaci, která byla podle názoru stěžovatelky nesporná. Stěžovatelka dále namítla procesní pochybení městského soudu, které spatřuje v tom, že městský soud neprovedl důkaz audiovizuálním záznamem pořadu a rozhodl o věci bez jednání. Ohledně argumentace městského soudu názorem Nejvyššího správního soudu stěžovatelka uvedla, že žalobkyně vůbec chybějící náležitosti výroku napadeného rozhodnutí nenamítala. Navíc stěžovatelka namítla, že její zrušené rozhodnutí bylo vydáno dne 20. 3. 2007, zatímco citované usnesení Nejvyššího správního soudu bylo vydáno až dne 15. 1. 2008. Podle stěžovatelky městský soud pochybil, pokud nezdůvodnil zpětnou aplikaci tohoto judikátu. Výrok zrušeného rozhodnutí podle názoru stěžovatelky obsahoval citaci zákonného ustanovení, za jehož porušení byla pokuta uložena, doba, v níž mělo k porušení dojít (datum i čas vysílání pořadu), a kde k porušení došlo (program Nova). Stěžovatelka rovněž ve výroku specifikovala, že se jednalo o zařazení pořadu Big Brother, který obsahoval např. nepatřičnou demonstraci nadměrné konzumace alkoholu a prezentaci kouření jako legitimní a žádoucí formy jednání mladých lidí. Správní delikt byl totiž spáchán odvysíláním pořadu Big Brother, přičemž tento pořad je ve výroku jednoznačně a nezaměnitelně identifikován (názvem i dnem a časem vysílání). Podle názoru stěžovatelky takto formulovaný výrok dostačuje požadavku stanovenému ve výše citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu, a to aby vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu spočívalo ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Žalobkyně totiž nebyla postihnuta za odvysílání jednotlivých scén, ale za celý pořad. Stěžovatelka poukázala na to, že rozhodně nesouhlasí s tím, že by výrok jejích rozhodnutí měl obsahovat popis či přepis konkrétních pasáží, které činí pořad rozporný se zákonem, neboť celý výrok by tak byl nepřehledný a nesrozumitelný. K tomu rovněž upozornila na to, že podle dikce ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. sankci lze uložit za zařazení závadného

pořadu či upoutávky. Z toho stěžovatelka dovozuje, že postačí ve výroku vymezit identifikaci pořadu, časové určení vysílání a název programu, a rovněž také bližší specifikaci, čím byl pořad shledán závadným. Pod kasační důvod spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku stěžovatelka podřadila jednak tvrzení, že o věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, a jednak také to, že z napadeného rozsudku není zřejmé, jaké skutečnosti nejsou v rozhodnutí stěžovatelky obsaženy. Stěžovatelka se zároveň domnívá, že krajský soud při svém rozhodování vybočil z rámce žalobních námitek a jejich podstatu rozšířil.

Žalobkyně ve svém **vyjádření** ke kasační stížnosti uvedla, že ji považuje za nedůvodnou. Ohledně námitek stěžovatelky odkázala na obsah své žaloby a dále uvedla následující: Poukázala na skutečnost, že závěry dovozené městským soudem vyplývají nejen z citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ale i z čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále uvedla, že má za to, že její deliktní odpovědnost již zanikla v době, kdy stěžovatelka podala kasační stížnost proti napadenému rozsudku, a to i při použití § 41 s. ř. s. Žalobkyně k tomu uvedla, že podle § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Rada uloží pokutu do jednoho roku ode dne, kdy se dozvěděla o porušení povinností, nejdéle však do 2 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Žalobkyně poukázala na to, že stěžovatelka rozhodla o zahájení správního řízení dne 19. 10. 2005 a měla k dispozici všechny relevantní informace. Dne 28. 2. 2006 žalobkyně podala žalobu proti prvnímu správnímu rozhodnutí o uložení pokuty, přičemž zrušovací rozsudek městského soudu vůči prvnímu uložení pokuty nabyl právní moci dne 28. 8. 2006. Dne 22. 5. 2007 byla podána žaloba proti druhému správnímu rozhodnutí o uložení pokuty, zrušovací rozsudek městského soudu, kterým bylo napadené správní rozhodnutí zrušeno, nabyl právní moci dne 4. 11. 2008 a blanketní kasační stížnost stěžovatelky byla podána dne 14. 11. 2008.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s. K posouzení včasnosti podání kasační stížnosti považuje zdejší soud za vhodné poznamenat, že i přes rozpor údajů uvedených na doručence založené na čl. 61 spisu dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, jak tvrdí stěžovatelka. Na předmětné doručence prokazující doručení napadeného rozsudku stěžovatelce je otištěno poštovní kulaté razítko s datem 3. 11. 2009, avšak zároveň je v kolonce pro prohlášení doručujícího orgánu o odevzdání písemnosti uvedeno (otiskem razítka) datum 3. 10. 2008, které je stejným způsobem otisknuto i na části doručeníky potvrzující převzetí písemnosti. Z následujícího otisku razítka městského soudu na referátu založeném na čl. 62 je ovšem zřejmé, že napadený rozsudek byl vypraven teprve dne 30. 10. 2008. Z toho nade vší pochybnost vyplývá, že rozsudek nemohl být doručován dne 3. 10. 2008, ale dne 3. 11. 2008. Za těchto okolností byla kasační stížnost podaná osobně k městskému soudu dne 14. 11. 2008 včas.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná**.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nejprve obecně vyložit význam uplatněných kasačních důvodů. Namítaná nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném právním posouzení věci v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také

tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován. Kasační důvod upravený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v sobě zahrnuje vícero dílčích důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí soudu. První, tam upravený důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Konečně posledně jmenovaný důvod, tedy že se jedná nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba její význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Městský soud opřel svůj napadený rozsudek o dva zásadní rozhodovací důvody. Prvním důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí byl závěr, že skutkový stav byl stěžovatelkou nedostatečně vymezen (zejména z rozhodnutí stěžovatelky nebylo patrné, v čem spočívala „neverbální agrese“, která byla dle jeho odůvodnění hlavním důvodem pro uložení pokuty). Druhým důvodem byl závěr, že ve výroku napadeného rozhodnutí stěžovatelka uvedla zákonné ustanovení, na jehož základě pokutu uložila, vymezila časově a místně skutek samotný, vlastní jednání, které skutkovou podstatu správního deliktu naplňuje, je však obsaženo pouze v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Městský soud na tento případ použil právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006 - 73 a dospěl v posuzované věci k závěru, že je nezbytné, aby výrok rozhodnutí vydaného při správním trestání obstál vůči účastníkům řízení i třetím osobám sám o sobě, nikoliv společně s odůvodněním rozhodnutí. Stěžovatelka podle názoru městského soudu nepopsala v napadeném rozhodnutí skutečnosti rozhodné pro posouzení věci takovým způsobem, aby bylo možno určit, zda jsou splněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty, tj. aby bylo možno věc posoudit po právní stránce, a výrok jejího rozhodnutí tak nespĺňuje podmínky stanovené právním názorem Nejvyššího správního soudu. Tyto právní závěry městského soudu je třeba přezkoumat z pohledu stěžovatelkou uplatněných kasačních důvodů konkretizovaných v kasační stížnosti.

Spornou právní otázkou v posuzované věci je, jakým způsobem a jakou mírou podrobností musí být ve výroku správního rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání jiného správního deliktu popsán skutek, jímž došlo k naplnění formálních znaků správního deliktu vymezených v zákoně. Problematika náležitostí výroku správního rozhodnutí je obecně upravena v ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jemuž ve „starém“ správním řádu (zákon č. 71/1967 Sb. účinný do 31. 12. 2005) odpovídala úprava obsažená v ustanovení § 47 odst. 2 tohoto zákona. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl ve výše citovaném usnesení k právnímu názoru, že „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“ Tento právní názor je třeba vztáhnout jak na úpravu podle starého správního řádu (která byla rozhodná pro věc řešenou rozšířeným senátem zdejšího soudu), tak i na novou právní úpravu dle § 68 odst. 2

nového správního řádu, jak ostatně výslovně v citovaném usnesení uvedl i zdejší soud. Nejvyšší správní soud je tímto právním názorem vázán i v jiných obdobných případech, v nichž se jedná o přezkum rozhodnutí o uložení sankce za spáchání jiného správního deliktu. Jak městský soud správně dovodil, je třeba tento právní názor uplatnit i v posuzované věci, neboť napadeným rozhodnutím stěžovatelky byla uložena adresátu veřejnosprávního působení pokuta za jiný správní delikt spočívající v porušení základní povinnosti provozovatele televizního vysílání podle ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Tento zákon neobsahuje zvláštní úpravu náležitostí správních rozhodnutí vydávaných v rámci kompetence stěžovatelky upravených tímto zákonem. Podle § 66 věty první tohoto zákona platí, že „*nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení podle správního řádu, s výjimkou ustanovení o odvolacím řízení, řízení o rozkladu, o přezkumném řízení a o obnově řízení a novém rozhodnutí*“. Náležitosti výroku rozhodnutí vydávaných stěžovatelkou se tedy řídí úpravou obsaženou ve správním řádu. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci stěžovatelka rozhodovala o uložení pokuty žalobkyni v novém řízení po zrušení svého prvotního rozhodnutí vydaného dne 23. 11. 2005, je třeba posuzovat náležitosti jejího napadeného rozhodnutí dle § 68 odst. 2 nového správního řádu, a to v důsledku přechodného ustanovení § 179 odst. 2 tohoto zákona, které zakládá použití nového správního řádu i pro nová rozhodnutí ve věcech pravomocně skončených řízení za účinnosti „starého“ správního řádu. Ačkoliv tedy ze správního spisu nelze zjistit, kdy bylo prvotní rozhodnutí stěžovatelky ve věci žalobkyni doručeno (chybí zde prvotní rozhodnutí i doručenka), z okolností případu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno podle nového správního řádu (což ostatně potvrzuje i záhlaví výroku tohoto rozhodnutí). Městský soud tedy pochybil, když vycházel při posouzení náležitostí napadeného rozhodnutí z ustanovení § 47 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu. Jelikož se však materiálně právní úprava v zásadě nezměnila a i městským soudem použitý výklad lze vztáhnout i k úpravě v novém správním řádu, nepřisoudil Nejvyšší správní soud tomuto pochybení zásadní dopad na zákonnost napadeného rozsudku.

Městský soud o věci rozhodl bez jednání, což je plně v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., které je zvláštním ustanovením upravujícím možnost rozhodnout v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu bez jednání, je-li rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné. Této námitce stěžovatelky tedy Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Ohledně kasační námitky, že žalobkyně nevznesla v žalobě námitku, že ve výroku napadeného rozhodnutí chybí popis skutku, a městský soud tak neměl tuto otázku v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí vůbec posuzovat, Nejvyšší správní soud uvádí, že není důvodná, neboť žalobkyně v žalobě namítala vnitřní rozpornost výroku stěžovatelčina napadeného rozhodnutí právě s poukazem na to, že závadné formy chování jsou označeny různě, z čehož lze dovodit, že žalobkyně brojila - byť nikoliv *expressis verbis* - proti absenci přesného popisu skutku ve výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se však zásadně neztotožnil s tím, jakým způsobem městský soud citovaný názor rozšířeného senátu zdejšího soudu aplikoval a k jakému právnímu závěru v posuzované věci dospěl, a to z následujících důvodů: Pokud městský soud shledal, že výrok napadeného rozhodnutí stěžovatelky neobsahuje dostatečný a jednoznačný popis spáchaného skutku, který naplnil skutkovou podstatu § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., spočívající v nedodržení základní povinnosti žalobkyně nezařazovat do v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, pak je na místě vysvětlit, co je zapotřebí rozumět pojmem „skutek“. Pojmem skutek, skutkový rámec případu či skutková podstata faktická je nutno rozumět souhrn těch jednání či skutkových okolností, které lze kvalifikovat (tj. podřadit) formálním znakům správního deliktu uvedeným v zákoně, tedy jazykovým výrazům reprezentujícím význam skutkové podstaty deliktu. V posuzované věci je skutkovou podstatou deliktu vymezenou v zákoně jednání provozovatele vysílání (tj. nikoliv herců, soutěžících či jiných aktérů účinkujících ve vysílaném pořadu či upoutávce), jež spočívá v **odvysílání pořadu či upoutávky v době od 6.00 do 22.00 hodin**, která by **mohla ohrozit fyzický, psychický**

nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. U dané skutkové podstaty jiného správního deliktu lze odlišit tři formální znaky: 1) od vysílání pořadu, 2) doba jeho vysílání, 3) potencialita ohrožení chráněných veřejných zájmů – fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých. Tyto formální znaky vyjadřují tzv. objektivní stránku deliktu (jednání a jeho protiprávní následek), jakož i objekt deliktu, tedy ochranu specifikovaných veřejných zájmů (viz k tomu blíže rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 92, přístupný na www.nssoud.cz). Pod tyto formální znaky skutkové podstaty jiného správního deliktu uvedeného v citovaném ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. je třeba podřadit popis jednání, kterým mělo ke spáchání tohoto deliktu dojít. Podstatné je, že popis skutku se musí k těmto formálním znakům vztahovat natolik zřetelně a srozumitelně, aby z tohoto popisu mohl zejména účastník řízení, ale i soud jednoznačně identifikovat, o jaký skutek se jednalo. Účelem popisu skutku, který musí být obsažen ve výroku rozhodnutí o správním deliktu, je tedy identifikace protiprávního jednání delikventa, které naplnilo skutkovou podstatu deliktu vymezenou v zákoně (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č.j. 2 As 44/2004 - 62, přístupný na www.nssoud.cz).

V posuzované věci stěžovatelka zahrнула do popisu skutku obsaženého ve výroku napadeného rozhodnutí dostatečný popis jednání, kterým mělo dojít k porušení citovaného ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Předně jednoznačně vymezila provozovatele vysílání (žalobkyni) a jednání, jímž mělo dojít ke spáchání deliktu, tedy od vysílání pořadu ze série pořadů Big Brother. Tento pořad byl dále identifikován dnem a časem vysílání (29. září 2005 od 17.20 hod. do 18.15 hod.) a také programem, v rámci něhož byl vysílán (na programu Nova). Co se týče popisu samotných faktorů naplňujících formální znak ohrožení zákonem chráněných objektů (tj. veřejného zájmu na fyzickém, psychickém či mravním vývoji dětí a mladistvých), k tomu stěžovatelka v bodě 1) výroku napadeného rozhodnutí uvedla, že „...v pořadu byla obsažena **prezentace** agresivní komunikace bez přiměřené korekce (výskyt vulgárních či hrubých výrazů a i neverbální agrese) a pro děti nevhodná prezentace sexuální tematiky – neosobní, komerčně zaměřené sexuality až promiskuity. Konkrétní formy **prezentace** obsahuje odůvodnění“. Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatelka do výroku svého napadeného rozhodnutí pojala popis skutku, který se vztahuje ke všem výše vymezeným formálním znakům jiného správního deliktu dle ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., podle něhož bylo také jednání žalobkyně kvalifikováno a ve spojení s ustanovením § 60 odst. 3 písm. d) téhož zákona sankcionováno. Nelze tedy souhlasit se závěrem městského soudu, že výrok napadeného rozhodnutí stěžovatelky obsahoval závadné formy jednání žalobkyně pouze obecně a tedy v něm nebyly popsány skutečnosti rozhodné pro posouzení věci takovým způsobem, aby bylo možno určit, zda jsou splněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje a souhlasí tak v tomto zcela se stěžovatelkou, že žalobkyně byla sankcionována za od vysílání pořadu Big Brother specifikovaného ve výroku napadeného rozhodnutí, nikoliv za dílčí či jednotlivé části tohoto pořadu, který je třeba vnímat z pohledu právní úpravy zákona č. 231/2001 Sb. jako určitý významový vnitřně soudržný celek vysílání, který má svůj vlastní kontext [k tomu lze srovnat legální definici pojmu „pořad“ uvedenou v ustanovení § 2 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb.]. Jednotlivé scény, v nichž je obsažena prezentace jednání závadných z hlediska ochrany fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých, jsou pro kvalifikaci skutku nepochybně důležité, avšak ve schématu předmětné skutkové podstaty § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. je třeba na ně nahlížet jako na určitou obsahovou kvalitu vysílaného pořadu utvářející jeho význam a smysl, který je vnímán diváky v celkovém kontextu pořadu a který může způsobit, že bude pořad stěžovatelkou kvalifikován jako celkově závadný z hlediska ochrany dětí a mladistvých. Provozovatel vysílání však může být postižen pouze za od vysílání pořadu či upoutávky závadného obsahu, nikoliv však přímo za obsah dílčích scén těchto úseků vysílání.

Pokud tedy městský soud dospěl k závěru, že ve výroku rozhodnutí stěžovatelky měl být obsažen popis závadného jednání, čímž měl zřejmě na mysli popis jednotlivých scén prezentujících závadné vzorce chování soutěžících, pak je tento závěr nesprávný. Stěžovatelka učinila své povinnosti zařadit do výroku svého rozhodnutí popis skutku zadost tím, že nezaměnitelně a dostatečně určitě vymezila odvíšlaný pořad i jeho obsahovou kvalitu, aby jej bylo možno jako celek právně kvalifikovat jako deliktní jednání ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Nejvyšší správní soud zde souhlasí se stěžovatelkou v tom, že konkrétní přepis jednotlivých obsahově závadných scén pořadu není v souladu s citovanou právní úpravou nutno zařazovat do výroku napadeného rozhodnutí, neboť tato nadbytečnost by skutečně mohla celý výrok rozhodnutí učinit nepřehledným, v krajním případě až nesrozumitelným.

Ohledně druhého rozhodovacího důvodu napadeného rozsudku, tj. závěru městského soudu o tom, že skutkový stav byl stěžovatelkou nedostatečně vymezen (zejména z rozhodnutí stěžovatelky nebylo patrné, v čem spočívala „neverbální agrese“, která byla dle jeho odůvodnění hlavním důvodem pro uložení pokuty), Nejvyšší správní soud uvádí následující: V bodě I. odůvodnění napadeného rozhodnutí (navazujícím bezprostředně na výrok) jsou vymezeny dvě konkrétní formy závadného jednání, a to a) patologické formy komunikace jako normalita – vulgarita a hrubost, b) pro děti nevhodná prezentace sexuální tematiky – neosobní, komerčně zaměřené sexuality a hrubé komunikace, promiskuity. Dále ovšem jsou tyto pojmy v odůvodnění modifikovány v bodě VI. odůvodnění na a) agresivní formy komunikace, b) nevhodnou prezentaci sexuální tematiky a je zde blíže konkretizováno, v čem tyto závadné formy jednání spočívaly. Je třeba dát městskému soudu za pravdu v tom, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatelky již není do té míry podrobně specifikováno, v jaké scéně došlo k neverbálnímu násilí (na rozdíl od násilí verbálního, které stěžovatelka specifikovala co do užitých vulgárních výrazů). Stěžovatelka přiřazuje tuto charakteristiku celému pořadu a hodnotí ji jako porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Navíc je třeba poukázat na to, že stěžovatelka se nedrží konzistentně jednou užitých termínů pro popis skutkových okolností deliktního jednání a ztěžuje tím porozumění celému odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se nepochybně jedná o nedostatek napadeného rozhodnutí, avšak nikoliv o takový nedostatek, který by způsoboval nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve vztahu k jeho rozhodovacím důvodům. Jedná se tedy spíše o dílčí nedostatek odůvodnění, který lze překlénout výkladem, přičemž zásadní roli hraje i skutečnost, že se jednalo pouze o dílčí (nikoliv jedinou) formu závadného jednání obsaženou v předmětném pořadu, takže tento nedostatek by sám o sobě nemohl být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí stěžovatelky pro nepřezkoumatelnost dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Z uvedené argumentace vyplývá, že ani jeden z rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku vůči námitkám stěžovatelky neobstál. Napadený rozsudek trpí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení, konkrétně v nesprávném výkladu a aplikaci právní úpravy náležitostí výroku správního rozhodnutí o jiném správním deliktu ve smyslu citovaného právního názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedeného v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 (přístupný na www.nssoud.cz). K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že již ve své předchozí judikatuře dovedl, že judikatura není atomizovaný soubor izolovaných vět odůvodnění soudního rozhodnutí bez zřetele na situaci, kterou dané rozhodnutí řešilo (viz k tomu rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 5. 2008, č.j. 1 As 17/2008 - 67, přístupný na www.nssoud.cz). Při výkladu a používání právních názorů pramenících z judikatorní činnosti Nejvyššího správního soudu je třeba vždy pečlivě vážit, zda je posuzovaná věc skutkově i právně obdobná věci, z níž vzešel judikovaný právní názor. V posuzované věci tak městský soud neučinil a aplikoval právní názor Nejvyššího správního

soudu mechanicky, aniž by dostatečně vyložil a prozkoumal skutkové okolnosti této věci, konkrétně strukturu a skutečný obsah výroku napadeného rozhodnutí stěžovatelky. Tímto postupem tak byl naplněn kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm bude kromě následování právního názoru zdejšího soudu vyjádřeného ve odůvodnění tohoto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) na městském soudu, aby znovu přezkoumal k žalobním námitkám napadené rozhodnutí stěžovatelky a zabýval se všemi tam uplatněnými žalobními body (zejména otázkou namítaného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí o jiném správním deliktu dle ustanovení § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. a namítanou odlišnou právní kvalifikací jednání žalobkyně dle ustanovení § 32 odst. 1 písm. j) téhož zákona). V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2009

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu